

penge. Enhedslisten har heller ikke været med i De Forenede Folketingspartiers desperate fælles hvervekampagne. Vi finder det gavnligt, at man deler sig efter anskuelser, og mener også, at mange partier gavner den demokratiske proces.

De problemer, vi ser, er nogle andre. Det er problemerne for de folkelige kræfter med at hamle op med de stadig mere komplicerede processer, de kommercielle massemedier, ministeriestaten, erhvervslivets lobbyister, EU-lobbyister og -embedsmænd, lønnede eksperter. Over for hele dette apparat er der behov for støtte til de folkelige kræfter, hvis den demokratiske proces i sin helhed skal fungere.

For os er en sådan helhed vigtig, især fordi den vil modvirke dannelsen af et selvstændiggjort politikerlav, der bare bevilger flere og flere penge til sig selv. Vi forstår godt, at det er blevet en almindelig opfattelse blandt folk, at det er det, der foregår, og vi forstår udmærket den modvilje, det vækker. Med forslaget i den form, det her foreligger, bærer regeringen kraftigt ved til det bål.

Også vi har set den proces forløbe i de senere år: Flere og flere penge, højere og højere løn, større penge til ministre, borgmestre, kommunalpolitikere og folketingsmedlemmer, og her bliver den helt gal. I forvejen er der milevidt fra politikerne til almindelige mennesker også i økonomisk henseende. Forståelsen for bistandsklienters, uddannelsessøgendes og pensionisters vilkår er allerede overordentlig ringe. Det kan kun blive værre, hvis politikerne får mere i løn.

Enhedslisten kan ikke støtte én krone mere til politikerlønnen eller -ydelse. Dette være sagt på forhånd, til når forslaget på et eller andet tidspunkt dukker op.

Enhedslisten kan støtte penge til demokrati og politik, ikke til politikere og deres forbrug.

Arne Melchior (CD):

Lad mig starte med klart at melde ud, at CD stemmer for lovforslag nr. L 243 og L 244, men ikke kan støtte beslutningsforslag nr. B 102.

Jeg skal ikke beskæftige mig yderligere med sidstnævnte. Tidligt i debatten i formiddags tog jeg ordet tvangsbidrag op til behandling, og jeg kan helt tilslutte mig, hvad fru Gjellerup var oppe at sige om, at der ikke kan foreligge tvang. Når man ved bare et kryds på en kupon og en indsendelse af samme kan gøre sig fri af tvangen, så er ordet tvang helt udelukket i den sammenhæng.

Jeg skal i øvrigt tilslutte mig, hvad flere ordførere, herunder også Enhedslisten, lige har været oppe at sige om partiernes nødvendighed, men det har et flertal af ordførere været inde på. Det er vi helt enige i. Og jeg tror, det var hr. Brian Mikkelsen, der sagde, at i Det Konservative Folkeparti er man ikke indstillet på at sige: Lad falde, hvad ikke kan stå! Det sagde hr. Fogh Rasmussen jo: Kan partierne ikke klare sig, så må de bare bortfalde.

Dér er jeg altså meget mere enig med Det Konservative Folkeparti. Indtil der måtte være groet noget nyt frem eller bare tegn på noget nyt, som kunne afløse partierne, ja, inden alle ideologer i Venstre har kunnet frembringe en sådan planlægning eller idrigdom, så mener jeg slet ikke, at vi kan gå den vej. Partierne er for tiden og indtil videre uundværlige i det danske samfund, i det danske demokratiske system.

Så skal jeg sige, at jeg er så heldig, at jeg, til trods for at jeg er sidste ordfører, kan bruge et enkelt argumentsæt, som ikke har været anvendt tidligere, til fordel for, at den danske partistøtte øges. Det er en sammenligning med en række andre lande.

Efter de nugældende regler gives der i Danmark pr. borger en partistøtte på 6 kr. – nu har jeg skåret ørene fra, jeg tager det i hele kronebeløb. I vort naboland Sverige ydes der 105 kr. pr. borger til de svenske politiske partier. I Norge er det tilsvarende tal 29 kr., i Finland 17 kr., i Østrig 15 kr. og i Tyskland 45 kr.

Når det foreliggende lovforslag er vedtaget, vil vi altså komme på niveau cirka med Finland og Østrig. Vi vil ligge et godt stykke under Norge, nemlig på ca. 66 pct. af deres beløb, og vi vil ligge på under 20 pct. af det beløb pr. borger, som den svenske statskasse yder til de svenske partier, og altså også meget lavere, end hvad tilfældet er i Tyskland.

Så vil jeg da godt spørge efter den ideologiske brandtale, vi hørte af hr. Anders Fogh Rasmussen i formiddags – og det er da hans gode ret at aflevere sådan én: Vil hr. Fogh Rasmussen eller andre i Venstre eller måske i Fremskridtspartiet hævde, at det svenske demokrati ikke fungerer på højde med det danske demokrati, når det altså drejer sig om frihedsgrader af enhver art for borgeren, for befolkningen og dens grupper over for den svenske Riksdag og regering som her vort Folketing og vor regering? Det tror jeg ikke der er nogen som helst der ville turde vove at påstå, langt mindre kan det selvfølgelig påvises, og derved viser vi altså, at vi ligger ganske fint i denne internationale sammenligning.